

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΙΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ἂν δεν προπληρώσει την συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα που λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται σὴν Ἀθήναι σ' ὅλα τὰ κιάκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Νὰ παραιτήσης μιὰ τέτοια γυναίκα, εἶναι πολὺ σκληρό. Σφίγγει πολὺ δυνατὰ τὴν καρδιά.

Κ' εἴπειτα δὲν εἶναι καὶ σιχαμερὸ πράγμα; Δὲν εἶναι τερατένιο; Αὐτὸ λοιπὸ θὰ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπῃ της καὶ τὴν ἀφοσίωση; Γιὰ ἕναν ἔρωτα τόσων χρόνων;

Καὶ ἔτσι οἱ ἔνιες, οἱ τίηρες, ὅλα τὰ τρομερὰ ζητήματα τῆς ἡθικῆς καὶ τοῦ αἰσθήματος ξεσηκώνουνται ἄγρια καὶ χνιμοῦν ὅλα μαζὴ μπροστὰ μας, σὰν κατὰ ἐρωτηματικὰ πελώρια, κατάμυρα.

Μὲ ποῖο δικαίωμα μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ καὶ νὰ παραδεχτῇ αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψιν; Ἐγκατάλειψιν, ὅστερ' ἀπὸ μιὰ ζωὴ γαλήνια, ἡμερὴ καὶ ξάστερη ζωὴ ποὺ οὔτε ἀχνάρι ψεγαδιοῦ δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ σιζύγου; Ποῦ εἶναι τότε ἡ δικαιοσύνη; Κι ἀφοῦ γίνεται λόγος γιὰ ἐπανόρθωση, πῶς καὶ μὲ ποιά μοῦτρα νὰ ἐπανορθώσης τίποτα σὲ ἄνθρωπο ποὺ τίποτα δὲν ἔκανε, σ' ἄνθρωπο ποὺ πρέπει νὰ πληρώσῃ ἀποζημίωση γιὰ ζημία ποὺ δὲν ἔκανε;

Ἢ σκέψη, ἀπὸ τρομάρα σὲ τρομάρα, σκοτεινιάζει, χαντακώνεται καὶ χάνεται μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο ἀγωνίας.

Κακόμοιροι ἐμεῖς! Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ἀγαπᾶμε μιὰ μέρα, ἔτσι, ἀθῶα, ἀγαπᾶμε ἀπὸ τὴν

ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουμε, κι αὐτὸ μᾶς βγαίνει σὲ συφορά.

Νὰ εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια πῶς δυὸ πλάσματα δὲν μποροῦν ποτὲ ν' ἀγαπηθοῦνε δίχως τιμωρία; Κάπου θὰ τοῖς στριμώξῃ τὸ θηρίο.

Τὸ μαρτύριο ἐδῶ προσδιορίζεται: Ἄς τὸ ἐπιναλάβω: πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπανορθώσῃ ἕνα κακὸ ποὺ ἔκανε σ' ἕναν ἄθῶο;

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελιώνει)

Μετάφρ. Ε. Ε.

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

(Δίγα τραγούδια μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ νέο γαλλικὸ ποιητικὸ βιβλίο τοῦ ΨΥΧΑΡΗ)

ΙΕΡΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Στὸ τελευταῖο μου χαιρε, τὰ χέρια σοῦ κρατοῦσα
"Ω! θύμησιν ποὺ ἀνάβεις τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη..
"Ἄν εἴμουν ἄλλος, πόσο βαθιά θὰ ἐπιθυμοῦσα
κάθε γιὰ σὲ καημὸς μου, νὰ σβύσῃ ἀργά, νὰ λείψῃ.

Πλάσμα ἀγαθὸ, μεγάλη ψυχὴ γιομάτη γλύκα,
γιὰ μένα παραιτοῦσαι παλιάς ζωῆς γαλήνη.
"Ἀγγελε ὦραϊε, ποὺ μέσα στὸ φέρεσίμ σου βρῆκα
τὸ χέρι ποὺ δὲ γγίξει, μὰ τὸ συμπάθειο δίνει.

Τὴν ὥρα τῆς θυσίας λυπόσουναι γιὰ μένα,
μιὰ θερμὴ καλοσύνης μοῦ χάριζες βαθιά μου,
κι ἂν σπάζανε οἱ καρδιές μας—πικρὲς στιγμὲς ὠϊμένα!
μ' ἕνα χαμόγελό σου τραβήχτηκες μακριὰ μου.

"Ω! ἐντὸς μου εἶν' ἀπὸ τότε τὸ σταύρωμα κι ὁ χάρος.
Θὰ μ' ἀγγίξῃ πιδό λίγο τὸ δάκρυ τὸ πικρὸ σου.
"Ἀχ! μοῦ ἔκοφες γιὰ πάντα τῆς ζήσης μου τὸ θάρρος
μὲ κείνο σου τὸ γέλιο, τὸ ἀπλὸ χαμόγελό σου.

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

Στὰ γερατειά μου τ' ἀνθισμένα, τὰ ἡμερὰ,
στὴ γλύκα τοῦ ἡλιοφώτιστου χειμῶνα,
τὰ νιάτα τριεξαχρούμενα σινταίριασα
στοῦ Λογικοῦ τῆ γαλήνῃ κορώνα.

Μὲς στῆς κεφαλῆς μου τὸ πανάγαθο ὄνομα
καὶ σ' ὧν ματιῶν τῇ φλόγα ποὺ θερμαίνει,
γαλήνια ἡ ἀρετὴ τοῦ τέτοιου Ὑμέναιου
στεριώνεται, ἀνυψώνεται καὶ μένει.

Εἰρήνῃ τὸνομά της. Μὲς στὸ βλέμα της
μιὰ δόλοχαρη Ἄνοιξη μπορεῖ καὶ κλείνει
Ταιριάζει ὁ Λογισμὸς μὲ τὸ χαμόγελο
μιάς εἰκοσάχρονης μεστῆς εἰρήνης.